

การพัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษาของรัฐเขตภาคเหนือ¹

น้อย คันชั่งทอง² สุขแก้ว คำสอน³ บุญส่ง กวยเงิน⁴ และสวนีย์ เสริมสุข⁵

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา และ 2) พัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา การวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในเขตภาคเหนือ จำนวน 400 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือการวิจัยคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ระยะที่ 2 การพัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมสำหรับนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เครื่องมือวิจัยคือ ประเด็นการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพของแนวทางการป้องกันโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัย และสถิติแบบพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมในระดับมาก นักศึกษามีพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาเกิดจากปัจจัยภายในตัวบุคคลในระดับมาก ได้แก่ ขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษ ต้องการได้เกรด/คะแนนที่ดี และชอบความสะดวกสบาย ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามี 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 การป้องกัน องค์ประกอบที่ 2 การตระหนักรู้ และองค์ประกอบที่ 3 การสนับสนุน ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบร่วมกันอธิบายตัวแปรปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมได้ร้อยละ 70.139 และ 2) แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามี 3 แนวทาง ได้แก่ แนวทางที่ 1 การป้องกัน แนวทางที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ และแนวทางที่ 3 การสนับสนุน

คำสำคัญ: การโจรกรรมวรรณกรรม, นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา, สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

¹ บทความจากคณาจารย์นิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจาก กองทุนพัฒนาการวิจัยและบริหารจัดการงานวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566

² นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรการวิจัยและประเมินทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม

³ พร.ด. รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม

⁴ พร.ด. อาจารย์ สาขาวิชาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม

⁵ พร.ด. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม

The Development of Guidelines for the Prevention of Plagiarism for Graduate Students in Higher Education of State Universities of Northern Regions¹

Noi Khunchangthong², Sukkaew Comeson³, Boonsong GluayNgern⁴ and Savanee Sermsuk⁵

Abstract

This current research aimed 1) to study the states, and factors resulting in the guidelines for the prevention of plagiarism for students, 2) to develop the guidelines for the prevention of plagiarism for students via the following procedures: stage 1 was to study states, and factors that led to the development of guidelines for prevention of plagiarism for students. The samples were 400 graduate students who study in state universities in the northern region by multistage random sampling. The data were collected by employing questionnaires and analyzed by using descriptive statistics: frequency, percentage, mean, standard deviation, and exploratory factor analysis (EFA). Stage 2 was to check the guidelines for the prevention of plagiarism for students through 9 experts from Connoisseurship and analyze by using inductive and descriptive analyses. The findings found that 1) the graduate students obtained knowledge and understanding of plagiarism overall at a high level. They have plagiarism behavior overall at a moderate level. The causes of their plagiarism occurred from their factors at a high level in that they lack English skills, they want better grades/marks and convenience preference. Factors that resulted in the guidelines for plagiarism of students had three components: prevention, awareness, and support. These three components together explained the factors that resulted in the guidelines for plagiarism prevention of students of 70.139 percent and 2) the guidelines for plagiarism prevention of students included 3 guidelines: prevention, awareness, and support.

Keywords: Plagiarism, Graduate students, State universities

¹ Article from doctoral dissertation in Educational Research and Evaluation, Pibulsongkram Rajabhat University in academic year 2016, funded by the Research Fund, Pibulsongkram Rajabhat University in fiscal year 2023.

² Ph.D. student in Educational Research and Evaluation, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University.

³ Ph.D., Associate professor, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University.

⁴ Ph.D., Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University.

⁵ Ph.D., Assistant professor, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University.

บทนำ

การโจรกรรมทางวรรณกรรม (Plagiarism) เป็นรูปแบบหนึ่งของความประพฤติมิชอบทางวิชาการที่ร้ายแรง ซึ่งหมายถึง การนำความคิด คำพูด หรือผลงานที่เป็นงานนิพนธ์ทุกชนิด อาทิ หนังสือ บทความ ปาฐกถา บทเทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ ฯลฯ ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบการตีพิมพ์บนกระดาษ (Hard copy) หรือในรูปสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของบุคคลอื่นมาเป็นของตนโดยไม่ให้เครดิตกับเจ้าของผลงานหรือไม่ระบุแหล่งที่มาอย่างเหมาะสม วิธีการโจรกรรมทางวรรณกรรมอาจเกิดขึ้นในหลายลักษณะ เช่น การคัดลอกแบบคำต่อคำ การถอดความแบบนำวลีหลาย ๆ วลีมาปะติดปะต่อกันทำให้ดูเหมือนงานชิ้นใหม่ การแปลงานจากภาษาต้นฉบับมาใช้เป็นงานของตน การนำข้อมูลจากแหล่งที่มาโดยใส่เครื่องหมายอัญประกาศแต่ไม่บอกแหล่งที่มา เป็นต้น (Bunyakiat, 2011) รวมทั้งการโจรกรรมแบบนำงานเก่าของตนเองมาใช้ใหม่ (Self plagiarism) (Rochana-Aree, 2016)

การโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นพฤติกรรมที่แฝงตัวอยู่ในแวดวงวิชาการมาเป็นระยะเวลานานเป็นปัญหาที่รุนแรง และเพิ่มมากขึ้นในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วโลก (Torres-Diaz et al., 2018) ทั้งนี้ Ison (2014) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า สื่อสิ่งพิมพ์ ฐานข้อมูลเนื้อหาเต็ม และเอกสารบนเวปไซต์ทำให้เกิดปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับที่ Anney and Mosha (2015) ได้ระบุว่า การโกงของนักศึกษาแพร่กระจายอย่างกว้างขวางในบริบทการเรียนรู้แบบออนไลน์ ทั้งนี้จากข้อมูลการสำรวจเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ทางวิชาการในสหรัฐอเมริกาของ International Center for Academic Integrity (ICAI) ซึ่งดำเนินการสำรวจในช่วง 12 ปีกับมหาวิทยาลัย 24 แห่ง พบว่า ร้อยละ 95 ของนักเรียนที่ตอบแบบสำรวจยอมรับว่าเคยทุจริตในการสอบ ลอกการบ้าน หรือเคยกระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างน้อย 1 ครั้ง นักศึกษา ร้อยละ 86 ยอมรับว่าเคยทุจริตระหว่างเรียน นักศึกษา ร้อยละ 97 ที่เคยทุจริตตอบว่าไม่เคยถูกจับได้ นักศึกษา ร้อยละ 85.9 เคยเห็นคนอื่นทุจริต นักศึกษา ร้อยละ 76 ตอบว่าเคยโจรกรรมผลงานผู้อื่นแบบคำต่อคำ (Word for word) และ นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72) ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อทุจริต (The Academic Research Guide Association (ARGA), 2024)

ในส่วนของประเทศไทย วงการวิชาการระดับอุดมศึกษาต่างก็เผชิญกับปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมมาแล้วระยะเวลานานซึ่งมีทั้งที่ปรากฏเป็นข่าวและไม่ปรากฏเป็นข่าว ตัวอย่างที่ปรากฏเป็นข่าวต่อสาธารณชน เช่น ในปี 2555 สภามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งมีมติเพิกถอนมติสภามหาวิทยาลัย ซึ่งได้อนุมัติปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตให้นักศึกษาระดับปริญญาเอกคนหนึ่งสำเร็จการศึกษาเมื่อปีการศึกษา 2550 เนื่องจากตรวจพบว่าวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวมีการคัดลอกหรือลอกเลียนวรรณกรรมโดยมิชอบ (ThaiPublica, 2024) หรือจากผลการศึกษาของ Srisongkram (2011) ที่พบว่า วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท และปริญญาเอกของ

มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งสำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2529-2552 จำนวน 110 เล่ม มีการโจรกรรมทางวรรณกรรมแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การโจรกรรมทางวรรณกรรมแบบบางส่วน การถอดความไม่เหมาะสม และการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้านการอ้างอิงไม่ถูกต้อง

ปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมสะท้อนให้เห็นถึงการขาดจิตสำนึกทางวิชาการและการศึกษาที่ขาดคุณภาพ (Bunyakiat, 2011) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นได้ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ กรณีกระทำแบบตั้งใจนั้น พบว่า นักศึกษาบางคนรู้ดีว่าการคัดลอกผลงานผู้อื่นโดยไม่มีการอ้างอิงให้ถูกต้องตามหลักวิชาการเป็นการโจรกรรมวรรณกรรมแต่ก็ยังกระทำ ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น เพื่อให้ได้เกรดที่ดี ถูกกดดันให้ทำงานแล้วเสร็จทันเวลาที่กำหนด ความเกียจคร้าน การบริหารจัดการเวลาที่ไม่ดี (Selemani et al., 2018) การไม่ทราบถึงผลเสียที่จะตามมา ความยากของเนื้อหาวิชาที่เรียน (Mahmound et al., 2020) ความสะดวกในการค้นหาข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต ต้องการประหยัดเวลา กระแสนิยมที่ใคร ๆ ก็ทำกัน เป็นต้น (Malik et al., 2021) สำหรับกรณีการโจรกรรมวรรณกรรมที่เป็นการกระทำโดยไม่ได้ตั้งใจนั้น ผลการวิจัยพบว่ามีสาเหตุจากหลายกรณี เช่น ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมวรรณกรรม ขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษ (Palmer, 2021) ขาดทักษะด้านการเขียนทางวิชาการ การเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรม การสรุปความถอดความ (Selemani et al., 2018) เป็นต้น ซึ่งทั้งสองกรณิดังกล่าวต่างก็จัดเป็นพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ

เกี่ยวกับการป้องกันเพื่อมิให้บัณฑิตนักศึกษาก่อการโจรกรรมทางวรรณกรรมนั้น จากศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ในต่างประเทศได้มีนักการศึกษา นักวิชาการได้ศึกษาวิจัยเพื่อหาวิธีการยับยั้ง ป้องปราม และป้องกันเกี่ยวกับเรื่องนี้มาอย่างต่อเนื่อง อาทิ การศึกษาของ Bretag and Mahmud (2009) ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาควรใช้โมเดล 3 D's เป็นกรอบแนวคิดในการแก้ไขปัญหา ได้แก่ Detering (การยับยั้ง) Detecting (การตรวจจับ) และ Dealing with it fairly (การจัดการกับปัญหาการลอกเลียนอย่างเป็นธรรม) การศึกษาของ Cebrian Robles et al. (2020) พบว่า วิธีการแก้ปัญหการโจรกรรมทางวรรณกรรม แบ่งได้ 2 วิธี คือ 1) การแก้ไขปัญหาเชิงรุกและเชิงป้องกัน” (The proactive and preventive) และ 2) การโต้ตอบและการลงโทษ หรือการศึกษาของ Malik et al. (2021) ที่พบว่า โมเดลเพื่อต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา คือ AS&P Model ซึ่งได้แก่ A (Awareness) หมายถึง การตระหนักรู้ S (Support) หมายถึง การสนับสนุน และ P (Prevention) หมายถึง การป้องกัน ในส่วนของงานวิจัยในประเทศไทยยังไม่พบว่ามีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง ส่วนใหญ่ที่พบจะมุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ การรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาเท่านั้น (Baisri, 2014; Hunsapun, 2016; Katejapoe, 2009; Srisongkram, 2011; Srisati, 2005; Trirattanaphan, 2021;

Yamwong, 2014) แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ไม่มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงแต่สถาบันอุดมศึกษาของไทย ต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้จึงได้มีมาตรการเพื่อป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของ นักศึกษาด้วยการกำหนดนโยบาย ใช้กฎระเบียบและข้อบังคับในการลงโทษ เช่น การถอดถอนวิทยานิพนธ์ที่ พิสูจน์ได้ว่ามีการ โจรกรรมทางวรรณกรรม การปรับตกในงานหรือรายวิชานั้น พักการเรียนเลื่อนชื่อขอรับ ปริญญาไปอีก 1 ปีการศึกษา ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา หรือไล่ออก เป็นต้น (Bunyakiat, 2011; Khon kaen university, 2023; Srinakharinwirot university, 2011) แต่ทั้งนี้พฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนิสิต นักศึกษาก็ยังคงปรากฏให้เห็นอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุผลดังกล่าว งานวิจัยนี้จึงมุ่งค้นหาวิธีการ ตลอดจนแนวทาง ต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาโดยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดการต่อต้านการ โจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา คือ AS&P Model ของ Malik et al. (2021) ซึ่งเป็นโมเดลที่ใช้เพื่อ ต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศปากีสถาน ที่มีลักษณะการแก้ปัญหา แบบองค์รวมครอบคลุมมิติต่าง ๆ อย่างครบวงจร ดังที่ Mulenga and Shilongo (2024) กล่าวว่า การจัดการกับ ปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมในมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีการกำหนดกลยุทธ์และดำเนินการหลายแง่มุมที่ ครอบคลุมทั้งมาตรการป้องกันและมาตรการแก้ไข และเนื่องจากประเทศไทยมีบริบทที่ใกล้เคียงกับประเทศ ปากีสถานในด้านทำเลที่ตั้งซึ่งอยู่ในทวีปเอเชียเหมือนกัน การใช้ภาษาประจำชาติของตนเองเป็นภาษาราชการ เพื่อการสื่อสารและเพื่อการเรียนการสอนในระบบการศึกษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ และการเป็นประเทศในกลุ่ม ประเทศกำลังพัฒนาล้วน ๆ กัน จึงมีความเหมาะสมที่จะใช้โมเดลดังกล่าวในการแก้ไขปัญหา ผลการวิจัยที่ได้ จะช่วยชี้ให้เห็นมหาวิทยาลัยของไทย และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางเพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาการ โจรกรรมทางวรรณกรรมหรือเพื่อให้ปัญหาดังกล่าวลดน้อยลงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา
2. เพื่อพัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย แบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาสภาพ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทาง วรรณกรรมของนักศึกษา มีขอบเขตการดำเนินงาน ดังนี้

1.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา (ปริญญาโท และ/หรือปริญญาเอก) สังกัดสถาบันอุดมของรัฐในเขตภาคเหนือ จำนวน 13 แห่ง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐในเขตภาคเหนือ 8 แห่ง จำนวน 400 คน (กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Hair et al. (2006) ซึ่งเสนอว่า ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิเคราะห์ปัจจัยต้องมีขนาดอย่างน้อย 10-20 เท่าของตัวแปรที่ศึกษา) เลือกตัวอย่างโดยวิธีสุ่มหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) คือ 1) สุ่มมหาวิทยาลัยจาก 13 แห่งมาจำนวน 8 แห่งโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย และ 2) สุ่มนักศึกษาจาก 8 มหาวิทยาลัย ๆ ละ 50 คนเท่า ๆ กัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม รวม 400 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตรประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ แบ่งเป็น 5 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจต่อการโครงการทางวรรณกรรม ตอนที่ 3 พฤติกรรมการโครงการทางวรรณกรรมของนักศึกษา ตอนที่ 4 สาเหตุการโครงการทางวรรณกรรมของนักศึกษา และตอนที่ 5 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโครงการทางวรรณกรรมของนักศึกษา

1.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.3.1 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัยในระดับอุดมศึกษา จำนวน 5 คน โดยการหาค่าตรงกันความสอดคล้องของข้อความถามกับ วัตถุประสงค์การวิจัย (Index of item objective congruence : IOC) ใช้เกณฑ์ข้อความถามต้องมีค่า IOC มากกว่า 0.5 ขึ้นไป ผลปรากฏว่าข้อความถามมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00

1.3.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านความเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบสอบถามทั้งฉบับด้วยการหาค่าเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบาค ปรากฏว่าแบบสอบถามตอนที่ 2 มีค่า $\alpha = 0.967$ ตอนที่ 4 มีค่า $\alpha = 0.972$ และตอนที่ 5 มีค่า $\alpha = 0.986$

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยระบบออนไลน์ระหว่างวันที่ 1-30 มิถุนายน 2566 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 ทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลถึงอธิการบดี/ คณบดีมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.4.2 เมื่อได้รับอนุญาตจากคณะ/บัณฑิตวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มสาขาวิชาในแต่ละคณะ/วิทยาลัยโดยวิธีการจับสลาก จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเพื่อให้ได้จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่กำหนด

1.4.3 ผู้วิจัยประสานอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอ e-mail address ของนักศึกษา

1.4.4 ผู้วิจัยส่งลิงก์แบบสอบถามที่อยู่ในรูปของ Google form ให้กับนักศึกษาทาง e-mail address โดยในรายละเอียดของแบบสอบถามจะประกอบไปด้วย 1) ข้อมูลคำอธิบายสำหรับอาสาสมัครในด้านเหตุผลความจำเป็นที่ต้องเชิญกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมเป็นอาสาสมัคร โครงการวิจัย กิจกรรมที่อาสาสมัครจะต้องทำอะไรบ้าง วัตถุประสงค์ การรักษาความลับของข้อมูลอาสาสมัคร สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย ประโยชน์ หรือความเสี่ยงที่อาจมีต่อผู้เข้าร่วมวิจัย เป็นต้น 2) คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสอบถามในด้านวิธีการทำแบบสอบถาม การส่งคำตอบ และจำนวนหัวข้อในแบบสอบถาม และ 3) การแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

1.4.5 เมื่อนักศึกษายินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย นักศึกษาจึงจะสามารถทำแบบสอบถามผ่าน Google form ได้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลการตอบแบบสอบถามกลับคืนมีความสมบูรณ์ถูกต้องครบทุกข้อ ผู้วิจัยจึงได้ทำการตั้งค่า “ความจำเป็น” ที่จะต้องตอบคำถามทุกข้อให้กับแบบสอบถามทั้งฉบับ

1.4.6 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างให้ครบตามจำนวนที่กำหนดโดยการประสานอาจารย์ที่ปรึกษา/อาจารย์ผู้สอนเพื่อยืนยันให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า ได้ผลการตอบกลับคืนมาครบตามจำนวน คือ 400 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลสภาพการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA)

การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา มีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 2.1 การร่างแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ได้ใช้ผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 ใช้กรอบแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา โดยประยุกต์ใช้โมเดล AS&P ของ Malik et al. (2021) และใช้ผลจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและต่างประเทศมาประกอบการร่างแนวทาง

ขั้นตอนที่ 2.2 การตรวจสอบร่างแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัยในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 9 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ประเด็นการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับร่างแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการจัดประชุมของผู้เชี่ยวชาญเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2566 ตั้งแต่เวลา 13.00-16.00 น. โดยระบบออนไลน์ผ่านแอปพลิเคชันซูม ใช้ห้องประชุม ชั้น 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเป็นห้องควบคุมหลัก (Host) ในการ

จัดประชุม นำข้อมูลจากการประชุมเชิงผู้เชี่ยวชาญที่เป็นถ้อยคำและจากการบันทึกลงบนเอกสารประกอบการสัมมนาทำการสังเคราะห์ตามประเด็นการสัมมนาโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic induction)

ขั้นตอนที่ 2.3 การตรวจสอบคุณภาพของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาในด้านความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกันกับการวิจัยในขั้นตอนที่ 2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสม ด้านความถูกต้อง ด้านความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้ (Srisa-ard, 2010)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง มีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในระดับน้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์การตัดสินประเมินคุณภาพของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป (อยู่ในระดับมาก) และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ไม่เกิน 1.00 (Buasonte, 2009) แสดงว่า แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์ในการนำไปใช้เป็นแนวทางดำเนินงานเพื่อป้องกันมิให้นักศึกษากระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมได้

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า เป็นเพศหญิงและเพศชายในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 50.50 และร้อยละ 49.50) ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท (ร้อยละ 68.00) สังกัดกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์มากที่สุด (ร้อยละ 92.20) นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความคิดเห็นว่ามหาวิทยาลัยมีนโยบาย

จัดการกับพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 40.80) และส่วนใหญ่ได้รับแจ้งเกี่ยวกับนโยบายความซื่อสัตย์/การทุจริตทางวิชาการของมหาวิทยาลัยผ่านอาจารย์ผู้สอน (ร้อยละ 84.50)

2. สภาพ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา พบว่า

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71, S.D. = 0.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าคุณค่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมทุกด้านในระดับมาก โดยด้านที่มีอันดับสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “การลอกเลียนวรรณกรรม” (Plagiarism) ($\bar{X}=3.87, S.D.=0.74$) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมแบบบางส่วน ($\bar{X}=3.77, S.D.=0.75$) และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมแบบทั้งหมด ($\bar{X}=3.75, S.D.=0.80$) ตามลำดับ พฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวม และรายด้านในระดับปานกลาง และสาเหตุการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา พบว่า เกิดจากสาเหตุจากภายในตัวบุคคลในระดับมาก ได้แก่ ขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษ ต้องการได้เกรด/คะแนนที่ดี ชอบความสะดวกสบาย และขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรม

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และทำการหมุนแกนแบบมุมแหลมด้วยวิธีพรอมแม็กซ์ (Promax) ผลการวิจัยพบว่า มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 ชื่อว่า “การป้องกัน” มีค่าไอเกน เท่ากับ 18.933 อธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 59.165 มีจำนวนตัวแปรหรือข้อคำถาม 14 ข้อ ได้แก่ ข้อ S9 และข้อ P1 - P13 โดยข้อที่มีน้ำหนักองค์ประกอบ (Factors loading) สูงที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ P7. การสร้างความร่วมมือเพื่อรับทราบและต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมในทุกระดับตั้งแต่ระดับนโยบายผ่านคณะ/วิทยาลัย ภาควิชา ไปจนถึงระดับบุคลากรเป็นรายบุคคล (.871) ข้อ P11. การกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา เพื่อให้ นักศึกษาตระหนักรู้และสามารถหลีกเลี่ยงได้ (.870) และข้อ P4. มีบทลงโทษสำหรับผู้กระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างชัดเจน เหมาะสม (.863) องค์ประกอบที่ 2 ชื่อว่า “การตระหนักรู้” มีค่าไอเกน เท่ากับ 2.300 อธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 7.186 มีข้อคำถาม 10 ข้อ คือ ข้อ A1-A10 โดยข้อที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ A5. การกำหนดประมวลข้อบังคับสำหรับนักศึกษาว่าด้วยการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นความประพฤติผิดทางวิชาการ (.875) ข้อ A2. การให้ความรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับนักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ (.864) และข้อ A6. การเผยแพร่รณรงค์นโยบายเพื่อมิให้เกิดการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยพิมพ์ไว้ในคู่มือลงทะเบียนทุกภาคการศึกษาและ

เผยแพร่ในเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย(.796) และองค์ประกอบที่ 3 ชื่อว่า “การสนับสนุน” มีค่าไอเกน เท่ากับ 1.212 อธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 3.788 มีข้อคำถาม 8 ข้อ คือ S1-S8 โดยข้อที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ สูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ S3. การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษทั้งการ อ่านและการเขียนให้กับนักศึกษา (.908) ข้อ S4. การจัดกิจกรรมฝึกทักษะการรู้สารสนเทศให้กับนักศึกษา(.902) และข้อ S2. การสอนทักษะทักษะการเขียนทางวิชาการ เช่น การถอดความ การสรุปความให้กับนักศึกษา (.878) รายละเอียดดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยการหมุนแกนแบบมุมแหลมด้วยวิธีโปรแมกซ์

ตัวแปร/ ข้อคำถาม	องค์ประกอบ		
	1	2	3
A1. การระบุคำจำกัดความของการโกง และการ โจรกรรมทางวรรณกรรมไว้อย่างชัดเจนใน เค้าโครงรายวิชาทุกรายวิชา		.732	
A2. การให้ความรู้เกี่ยวกับการ โจรกรรมทางวรรณกรรมกับนักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ		.864	
A3. การให้ความรู้เกี่ยวกับการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ถูกต้องแก่นักศึกษา		.703	
A4. การจัดทำเอกสารเกี่ยวกับหลักปฏิบัติในเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการเผยแพร่ผ่าน ช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ทั้งในรูปสิ่งพิมพ์ บุคคล และสื่อออนไลน์		.694	
A5. การกำหนดประมวลข้อบังคับสำหรับนักศึกษาว่าด้วยการ โจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นความ ประพฤติผิดทางวิชาการ		.875	
A6. การเผยแพร่นโยบายเพื่อมิให้เกิดการ โจรกรรมทางวรรณกรรมโดยพิมพ์ไว้ในคู่มือ ลงทะเบียนทุกภาคการศึกษาและเผยแพร่ในเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย		.796	
A7. การกำหนดให้นักศึกษาลงนามรับรองผลงานของตนเองก่อนนำส่งอาจารย์		.641	
A8. การกำหนดให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนเรียนรายวิชาจริยธรรมการวิจัย		.567	
A9. การจัดโครงการให้ความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับการป้องกันการ โจรกรรมทางวรรณกรรมแก่ นักศึกษาก่อนเข้าเรียนในชั้นปีที่ 1		.616	
A10. การให้ความรู้เกี่ยวกับนโยบายการ โจรกรรมวรรณกรรมและบังคับใช้บทลง โทษที่เหมาะสมกับผู้ถูกจับได้ว่ากระทำการ โจรกรรมทางวรรณกรรม		.718	
S1. การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางวิชาการให้กับนักศึกษา เช่น การเขียนการอ้างอิงและ บรรณานุกรม การเขียนรายงานการวิจัยหรือบทความวิจัยอย่างไรไม่ให้เกิดการ โจรกรรมทาง วรรณกรรม เป็นต้น			.672

ตัวแปร/ ข้อคำถาม	องค์ประกอบ		
	1	2	3
S2. การสอนทักษะทักษะการเขียนทางวิชาการ เช่น การถอดความ การสรุปความให้กับนักศึกษา			.878
S3. การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษทั้งการอ่านและการเขียนให้กับนักศึกษา			.908
S4. การจัดกิจกรรมฝึกทักษะการรู้สารสนเทศให้กับนักศึกษา			.902
S5. การจัดหาเครื่องมือซอฟต์แวร์เพื่อนำมาใช้ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น โปรแกรม Turnitin อักษรวิสุทธิ์ เป็นต้น			.609
S6. การสอนหรือให้คำแนะนำแก่นักศึกษาให้รู้จักวิธีการตรวจสอบผลงานว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรมหรือไม่			.688
S7. มหาวิทยาลัยหรือห้องสมุดควรจัดทำเว็บเพจอธิบายเกี่ยวกับความประพฤติดังที่ถูกต้องจริยธรรมทางวิชาการ และการโจรกรรมทางวรรณกรรม รวมทั้งวิธีการป้องกัน และหลีกเลี่ยง			.484
S8. การสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงาน การเรียนการสอนอย่างสร้างสรรค์			.598
S9. การจัดตั้งหน่วยทะเบียนกลาง (Central register) ทำหน้าที่เป็นฝ่ายประสานงาน จัดการกับปัญหา และจัดเก็บประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมวรรณกรรมเพื่อเป็นฐานข้อมูลกลางมหาวิทยาลัย	.480		
P1. มหาวิทยาลัยควรมีการกำหนดนโยบายเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการไว้อย่างชัดเจน	.753		
P2. การกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานหรือแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมตั้งแต่ระดับคณะจนถึงระดับมหาวิทยาลัย	.717		
P3. การกำหนดผู้รับผิดชอบเพื่อกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรม ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ หรือจัดตั้งหน่วยงาน หรือดำเนินงานในรูปแบบผสมผสาน ทั้งในระดับคณะและมหาวิทยาลัย	.681		
P4. มีบทลงโทษสำหรับผู้กระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างชัดเจน เหมาะสม	.863		
P5. การปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมให้มีความครอบคลุม และทันสมัยอย่างต่อเนื่อง	.821		
P6. มหาวิทยาลัยควรมีระบบควบคุม กำกับ และติดตามวิทยานิพนธ์อย่างเข้มงวด	.857		
P7. การสร้างความร่วมมือเพื่อรับทราบและต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับนโยบายผ่านคณะ/วิทยาลัย ภาควิชา ไปจนถึงระดับบุคลากรเป็นรายบุคคล	.871		
P8. กำหนดให้อาจารย์ผู้สอนนำซอฟต์แวร์ตรวจจับการโจรกรรมทางวรรณกรรมมาใช้ตรวจสอบผลงานทางวิชาการต่าง ๆ ของนักศึกษาเช่นเดียวกับการตรวจสอบวิทยานิพนธ์	.666		
P9. อาจารย์ผู้สอนมีการเปลี่ยนข้อสอบหรือวิธีการประเมินผลในทุก ๆ ปี	.814		

ตัวแปร/ ข้อคำถาม	องค์ประกอบ		
	1	2	3
P10. อาจารย์ผู้สอน/ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ /สาขาวิชาเข้มงวดเรื่องการอ้างอิงเอกสารและบรรณานุกรมในการเขียนบทความวิจัย และการเขียนวิทยานิพนธ์	.852		
P11. การกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา เพื่อให้นักศึกษาตระหนักรู้และสามารถหลีกเลี่ยงได้	.870		
P12. การกำหนดแบบแผนการอ้างอิงและบรรณานุกรมของมหาวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการเรียบเรียงงานทางวิชาการและวิทยานิพนธ์	.721		
P13. การออกแบบแนวทางการวัดผลประเมินผลในแต่ละรายวิชาที่สามารถตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาได้ เช่น การมอบหมายงานในหัวข้อที่เป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การให้นำเสนองานเป็นรายบุคคล เป็นต้น	.773		
Eigen value	18.933	2.300	1.212
Percentage variance explained	59.165	7.186	3.788
Cumulative percentage	59.165	66.351	70.139

3. แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

3.1 ผลการพัฒนาแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่ามี 3 แนวทาง คือ แนวทางที่ 1 การป้องกัน แนวทางที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ และแนวทางที่ 3 การสนับสนุนส่งเสริม โดยแต่ละแนวทางมีวิธีปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ดังนี้

แนวทางที่ 1 การป้องกัน (Prevention) มีวิธีปฏิบัติ จำนวน 14 ข้อ ได้แก่

- 1) การสร้างความร่วมมือเพื่อต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมในทุกระดับ
- 2) การกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับหลักสูตรการเรียนการสอนระดับรายวิชา เพื่อให้ นักศึกษาตระหนักรู้ถึงการโจรกรรมทางวรรณกรรมและสามารถหลีกเลี่ยงได้
- 3) การมีบทลงโทษสำหรับผู้ที่กระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างเหมาะสม และเป็นรูปธรรม
- 4) มหาวิทยาลัยควรมีระบบควบคุม กำกับ และติดตามวิทยานิพนธ์อย่างเข้มงวด
- 5) อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชา หรือหลักสูตรต้องเข้มงวดเรื่องการอ้างอิงเอกสารและบรรณานุกรมในการเขียนบทความวิจัย วิทยานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่น ๆ โดยร่วมมือกับ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องสมุด สถาบันวิจัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย สอน จัดอบรมวิธีการอ้างอิงผลงานที่ถูกต้อง และการใช้เครื่องมือในการตรวจสอบผลงานด้วยตนเองก่อนนำเสนออาจารย์ หรือตีพิมพ์เผยแพร่

6) การปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ตลอดจนความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การซื้อขายผลงาน การทุจริตการสอบ การจ้างทำวิทยานิพนธ์ ฯลฯ ให้มีความครอบคลุม และทันสมัยอย่างต่อเนื่อง

7) อาจารย์ผู้สอนมีการเปลี่ยนข้อสอบหรือวิธีการประเมินผลในทุก ๆ ปีเพื่อลดโอกาสการโจรกรรมทางวรรณกรรม

8) การออกแบบแนวทางการวัดผลประเมินผลในแต่ละรายวิชาที่สามารถตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาได้ เช่น การมอบหมายงานในหัวข้อที่เป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การให้นำเสนองานเป็นรายบุคคล เป็นต้น

9) มหาวิทยาลัยกำหนดนโยบายเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการพร้อมทั้งนำไปปฏิบัติ และมีการเผยแพร่ให้ประชาคมของมหาวิทยาลัยทุกระดับ ทั้งคณาจารย์ นักวิจัย นิสิตนักศึกษา และบุคลากรอื่นทราบเพื่อจะได้นำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกัน

10) มหาวิทยาลัยมีการกำหนดแบบแผนการอ้างอิงและบรรณานุกรมของมหาวิทยาลัยเพื่อให้ นักศึกษาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการเรียบเรียงงานทางวิชาการและวิทยานิพนธ์ และมีการแก้ไขปรับปรุงให้มีความทันสมัยอย่างต่อเนื่อง

11) การกำหนดกระบวนการดำเนินงานหรือแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมตั้งแต่ระดับคณะจนถึงระดับมหาวิทยาลัย

12) การกำหนดผู้รับผิดชอบเพื่อกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรม ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการที่ประกอบด้วยผู้แทนจากหลายหน่วยงาน หรือจัดตั้งหน่วยงาน หรือดำเนินงานในรูปแบบผสมผสาน ทั้งในระดับคณะและมหาวิทยาลัย

13) การกำหนดให้อาจารย์ผู้สอนนำซอฟต์แวร์ตรวจจับการโจรกรรมทางวรรณกรรมมาใช้ตรวจสอบผลงานทางวิชาการต่าง ๆ ของนักศึกษาเช่นเดียวกับการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

14) การจัดตั้งหน่วยทะเบียนกลาง (Central register) ทำหน้าที่ประสานงาน จัดการกับปัญหา และจัดเก็บประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นฐานข้อมูลกลางของมหาวิทยาลัย

แนวทางที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ (Awareness) มีวิธีปฏิบัติ จำนวน 10 ข้อ ได้แก่

1) การกำหนดประมวลข้อบังคับว่าด้วยการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นความประพฤติผิดทางวิชาการของนักศึกษา และเผยแพร่ให้นักศึกษาทุกระดับทราบอย่างทั่วถึง

2) การให้ความรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมวรรณกรรมแก่นักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่หลากหลาย เช่น การสอน การปฐมนิเทศ การจัดฝึกอบรม การจัดประชุมเสวนา การจัดทำเป็นเอกสารเผยแพร่ ไปสเตอร์ เว็บไซต์ เป็นต้น

3) การเผยแพร่นโยบายและหลักปฏิบัติในเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการเพื่อมิให้เกิดการโจรกรรมทางวรรณกรรมผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เช่น พิมพ์ไว้ในคู่มือลงทะเบียนทุกภาคการศึกษา การเผยแพร่ในเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย เป็นต้น

4) การระบุคำจำกัดความของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และการโจรกรรมทางวรรณกรรมไว้อย่างชัดเจนในเค้าโครงรายวิชาทุกรายวิชา

5) การให้ความรู้เกี่ยวกับนโยบายการโจรกรรมทางวรรณกรรมและบังคับใช้บทลงโทษที่เหมาะสมกับผู้ที่ถูกจับได้ว่ากระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรม

6) การให้ความรู้เกี่ยวกับการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ถูกต้องแก่นักศึกษา

7) การจัดทำเอกสารเกี่ยวกับหลักปฏิบัติในเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการเผยแพร่ผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ทั้งในรูปสื่อสิ่งพิมพ์ บุคคล และสื่อออนไลน์

8) การกำหนดให้นักศึกษาลงนามรับรองผลงานของตนเองก่อนนำเสนออาจารย์ และอาจารย์ที่ปรึกษาลงนามรับรองก่อนสอบวิทยานิพนธ์และก่อนส่งรูปเล่มฉบับสมบูรณ์

9) การจัดโครงการหรือกิจกรรมให้ความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมแก่นักศึกษาใหม่

10) การกำหนดให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนเรียนรายวิชาเกี่ยวกับจริยธรรมการวิจัย (Research ethics) และอาจขยายผลให้นักศึกษาเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับปริญญาตรี

แนวทางที่ 3 การสนับสนุน (Support) มีวิธีปฏิบัติ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่

1) การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับนักศึกษา

2) การพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศให้กับนักศึกษา

3) การสอนทักษะการถอดความ การสรุปความให้กับนักศึกษา

4) การสอนวิธีใช้เครื่องมือตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้วยตนเองให้กับนักศึกษา

5) การจัดกิจกรรมการเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรม การเขียนรายงานการวิจัย บทความวิจัย หรือบทความวิชาการ

6) การจัดหาเครื่องมือซอฟต์แวร์เพื่อนำมาใช้ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

7) การสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนอย่างสร้างสรรค์

8) มหาวิทยาลัยและห้องสมุด หรือหน่วยงานอื่น ๆ ควรจัดทำเว็บเพจอธิบายเกี่ยวกับความประพฤติ ที่ถูกต้องจริยธรรมทางวิชาการ และการโจรกรรมทางวรรณกรรม รวมทั้งวิธีการป้องกัน และหลีกเลี่ยง

3.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามีความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความมีประโยชน์โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสม เท่ากับ 4.69 (S.D = 0.47) ค่าเฉลี่ย ความถูกต้อง เท่ากับ 4.65 (S.D = 0.48) ค่าเฉลี่ยความเป็นไปได้ เท่ากับ 4.67 (S.D = 0.53) และมีค่าเฉลี่ยความมี ประโยชน์ เท่ากับ 4.87 (S.D = 0.36) ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน รายละเอียดดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินคุณภาพของแนวทางการป้องกัน

การโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

แนวทาง	ความเหมาะสม			ความถูกต้อง			ความเป็นไปได้			ความมีประโยชน์		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล	$\bar{X}$	S.D	แปลผล	$\bar{X}$	S.D	แปลผล	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
การป้องกัน	4.67	0.47	มากที่สุด	4.65	0.48	มากที่สุด	4.61	0.57	มากที่สุด	4.85	0.36	มากที่สุด
ความตระหนักรู้	4.68	0.47	มากที่สุด	4.67	0.47	มากที่สุด	4.60	0.56	มากที่สุด	4.84	0.36	มากที่สุด
การสนับสนุน	4.70	0.50	มากที่สุด	4.60	0.50	มากที่สุด	4.90	0.30	มากที่สุด	4.90	0.30	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.69	0.47	มากที่สุด	4.65	0.48	มากที่สุด	4.67	0.53	มากที่สุด	4.84	0.36	มากที่สุด

อภิปรายผล

จากข้อค้นพบของการศึกษานี้ ผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. สภาพ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

1.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการศึกษพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าคุณมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโจรกรรมทางวรรณกรรมทั้งในภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ประเด็นแรก นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาได้รับความรู้ และคำแนะนำที่ถูกต้องเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมและวิธีการหลีกเลี่ยงผ่านทางช่องทางต่าง ๆ ที่ หลากหลาย ซึ่งจากผลการสำรวจของผู้วิจัยเกี่ยวกับช่องทางที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาได้รับแจ้งเกี่ยวกับ นโยบายความซื่อสัตย์/การทุจริตทางวิชาการของมหาวิทยาลัยซึ่งนโยบายดังกล่าวจะมีประเด็นของคำจำกัด ความของการลอกเลียนวรรณกรรม ประเภท ลักษณะ ข้อเสนอแนะเพื่อการหลีกเลี่ยงไม่ให้มีการลอกเลียน วรรณกรรม วิธีการอ้างอิงและเขียนบรรณานุกรม เป็นต้น พบว่า ได้รับแจ้งจากอาจารย์ผู้สอนมากที่สุด (ร้อยละ

84.50) ประเด็นที่สอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจะต้องทำวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ (Independent study: IS) ซึ่งผลงานดังกล่าวต้องมีการเผยแพร่โดยการตีพิมพ์ในวารสารตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จหลักสูตรการศึกษา ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้งานเขียนของนักศึกษามีการโจรกรรมทางวรรณกรรม สาขาวิชาจึงมีการสอนและ/หรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ให้นักศึกษามีทักษะการเขียนเชิงวิชาการ และการเขียนการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ถูกต้อง จึงทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Yamwong (2014) ที่พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก งานวิจัยของ Katejapoe (2009) ที่พบว่า นักศึกษามีความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนอยู่ในระดับมาก งานวิจัยของ Hunsapun (2016) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคัดลอกผลทางวิชาการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Selemani et al. (2018) ที่พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในแนวคิดเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นอย่างดี และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Andayni et al. (2021) ที่พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในอินโดนีเซียมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นอย่างดีว่าเป็นการขโมยความคิดหรือผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนโดยไม่มีการกล่าวถึงหรือบอกแหล่งที่มา การโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นการกระทำที่ต้องห้ามที่ผู้กระทำจัดอยู่ในฐานะอาชญากรอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

1.2 พฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้านการอ้างอิงไม่ถูกต้องมากที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การอ้างอิงไม่ถูกต้องที่พบเป็นอันดับสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ รายการอ้างอิงกับบรรณานุกรมไม่ถูกต้องตรงกัน ไม่มีการใช้เครื่องหมายอัญประกาศที่มีการอ้างอิงข้อความจากต้นฉบับโดยตรง และมีการอ้างอิงในเนื้อหาแต่ไม่ปรากฏในบรรณานุกรม ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักการและวิธีการอ้างอิงทั้งในส่วนของการอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาและการเขียนบรรณานุกรมจึงเกิดการกระทำดังกล่าวมาก สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Srisati (2005) ที่พบว่า นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ้างอิงข้อมูลจึงทำให้เกิดการโจรกรรมทางวรรณกรรม นอกจากนี้อาจมีสาเหตุมาจากความไม่ละเอียดรอบคอบในการตรวจสอบหลังการเขียนวิทยานิพนธ์โดยเฉพาะในเรื่องของการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่พบว่า ส่วนหนึ่งมีปัญหามาจากการอ้างอิงที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ครบถ้วน ไม่ตรงกันและการดกหล่น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Srisongkram (2011) ที่พบว่า วิทยานิพนธ์ทั้งระดับปริญญาโทและปริญญาเอกมีการโจรกรรมทางวรรณกรรมประเภทการอ้างอิงไม่ถูกต้องเป็นอันดับสูงสุด โดยพบว่าการอ้างอิงในส่วนจากรูปแบบตามข้อกำหนดของนิสิตมีความถูกต้อง แต่ข้อผิดพลาดที่พบมักจะเป็นบางส่วนของ การอ้างอิงมีความผิดพลาด เช่น ปีที่พิมพ์ไม่ตรงกันในการอ้างอิงในเล่มและในส่วนจากรูปแบบท้ายเล่ม บางเล่มมีการอ้างอิงในเล่มแต่

บรรณานุกรมท้ายเล่มไม่มี ซึ่งมีผลให้การอ้างอิงตกหล่น นอกจากนี้ยังพบอีกว่ามีวิทยานิพนธ์บางเล่มอ้างอิงมาจากแหล่งอ้างอิงลำดับที่สอง แต่ยังคงใช้การอ้างอิงตามแหล่งต้นฉบับที่ไปลอกเลียนมา เพราะมีการใช้เนื้อหาเหมือนแหล่งที่สองทุกประการแต่ได้อ้างอิงมาจากแหล่งที่หนึ่ง และวิทยานิพนธ์ส่วนมากไม่มีการใช้เครื่องหมายคำพูดและการอ้างอิงในข้อความที่ได้นำมาใช้โดยตรง ซึ่งการผิดพลาดเหล่านี้ น่าจะเป็นผลมาจากความไม่ละเอียดรอบคอบตลอดจนความเร่งรีบในการทำวิทยานิพนธ์

1.3 สาเหตุการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า เกิดจากปัจจัยภายในตัวบุคคลเป็นอันดับสูงสุด ซึ่งได้แก่ ขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษ ต้องการได้เกรดหรือคะแนนที่ดี และชอบความสะดวกสบาย ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีจุดมุ่งหมายเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นนักวิชาการ มีประสบการณ์วิชาชีพในระดับสูงในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อให้สามารถบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ได้อย่างอิสระ และมีความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานความก้าวหน้าได้อย่างต่อเนื่อง การเรียนการสอนในระดับนี้จึงเน้นไปที่บทบาทของผู้เรียนมากกว่าผู้สอน นั่นคือผู้เรียนจะต้องมีเทคนิคและวิธีการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองจากทรัพยากรสารสนเทศต่าง ๆ สารสนเทศที่เป็นภาษาไทยเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอที่จะทำให้มีความรู้ที่ลึกซึ้งและเชี่ยวชาญได้ ต้องอาศัยสารสนเทศที่เป็นภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ การขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษากระทำการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยการแอบอ้างหรือนำความคิด คำพูด หรือข้อความที่ผู้อื่นแปลมาเป็นของตน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hunsapun (2016) และ Trirattanaphan (2021) ที่พบว่า การขาดทักษะด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยภายในที่ส่งผลให้เกิดการโจรกรรมทางวรรณกรรม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Wasay and Siddiqui (2015) ที่พบว่า เหตุผลที่มีการทุจริตทางวิชาการคือ การขาดทักษะด้านการเขียน สอดคล้องกับที่ Bunyakiat (2011) ได้กล่าวว่า “การอ่อนด้อยในเรื่องภาษา (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) การสร้างผลงานทางลัดด้วยการลักลอกงานวรรณกรรมของผู้อื่นจึงมักเป็นทางเลือกที่นิสิตนักศึกษาเลือกใช้” เนื่องจากความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันเวลา หรือการอยากได้คะแนนหรือเกรดที่ดี นิสิตนักศึกษาจึงยอมเสี่ยงกับการถูกจับได้ ถูกฟ้องร้อง และลงโทษซึ่งอาจร้ายแรงถึงขั้นไล่ออก ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Palmer (2021); Awdry and Sarre (2013); Khan (2016); Devlin and Gray (2007); Park (2003); Katejapoe (2009) และ Baisri (2014) ที่พบว่า นักศึกษาโจรกรรมทางวรรณกรรมเพราะต้องการได้เกรดที่ดี และชอบความสะดวกสบาย

1.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 32 ตัวแปร ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การป้องกัน (Prevention) มี 14 ตัวแปร องค์ประกอบที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ (Awareness) มี 10 ตัวแปร และองค์ประกอบที่ 3 การสนับสนุน (Support) มี 8 ตัวแปร

ที่เป็นเช่นนี้เพราะตัวบ่งชี้ส่วนใหญ่ได้มาจากการที่ผู้วิจัยสังเคราะห์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการ
ยับยั้ง (Detection) และแนวทางการป้องกัน (Prevention) การโจรกรรมทางวรรณกรรมสำหรับนักศึกษาใน
ประเทศและต่างประเทศมาเป็นอย่างดี จึงทำให้ตัวบ่งชี้ทุกตัวปรากฏในผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า องค์ประกอบที่ 1 มีร้อยละความแปรปรวนมากที่สุด คือ ร้อย
ละ 59.165 แสดงว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทาง
วรรณกรรมของนักศึกษามากที่สุด ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับมหาวิทยาลัย คณะ สาขาวิชา ตลอดจนอาจารย์
ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับตัวแปรหรือตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ 1 ให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับที่ Mulenga
and Shilongo (2024) ที่ระบุว่า “การป้องกันและการตรวจจับการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นเสาหลักพื้นฐานที่
สำคัญ (Fundational pillars) ในการปกป้องหลักคุณธรรมทางวิชาการของสถาบันการศึกษา” ในส่วนของ
องค์ประกอบที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ มีร้อยละความแปรปรวนเท่ากับ 7.189 และองค์ประกอบที่ 3 การให้
การสนับสนุน มีร้อยละความแปรปรวนเท่ากับ 3.788 เมื่อรวมร้อยละความแปรปรวนของทั้งสององค์ประกอบ
จะมีค่าเท่ากับ 10.977 ซึ่งแม้จะมีร้อยละความแปรปรวนไม่มากเมื่อเทียบกับองค์ประกอบที่ 1 แต่ก็แสดงให้เห็น
ว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยอ้อมต่อประสิทธิภาพของแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของ
นักศึกษา ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนจึงควรให้ความสำคัญเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Malik
et al. (2021) ที่ได้ศึกษาวิธีการต่อสู้กับการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษาในปากีสถาน พบว่า การป้องกัน
ไม่ให้นักศึกษาลอกเลียนวรรณกรรมสามารถใช้โมเดล AS&P ซึ่งประกอบด้วย A (Awareness) หมายถึง การให้
ความตระหนักรู้ S (Support) หมายถึง การสนับสนุน และ P (Prevention) หมายถึง การป้องกัน ในการแก้ปัญหา
ดังกล่าวได้ สอดคล้องกับที่ Devlin (2014) ได้กล่าวว่า แนวทางเชิงรุกเพื่อลดการลอกเลียนวรรณกรรมของ
นักศึกษา คือ วิธีการจัดการแบบองค์รวม (A Holistic approach) การใช้มาตรการ “จับและลงโทษ” เพียงอย่าง
เดียวคงไม่สามารถแก้ปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาให้หมดไปได้ ต้องอาศัยกลยุทธ์หรือ
แนวทางในหลากหลายมิติ เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผนการเป็นเจ้าของผลงาน การใช้และการ
รับรู้ที่เหมาะสมเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาในทุกรูปแบบ เป็นต้น สอดคล้องกับที่ Bunyakiat (2011) ได้กล่าว
ว่า “เพื่อสร้างความตระหนักและป้องกันมิให้เกิดปัญหาการลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรมหรือเพื่อให้
ปัญหาดังกล่าวลดน้อยลง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งสถาบันวิชาการ สถาบันวิจัย และแหล่งทุนต่าง ๆ จึง
จำเป็นต้องบริหารจัดการเรื่องนี้อย่างเป็นระบบและครบวงจร”

2. แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ แนวทางที่ 1 การป้องกัน แนวทางที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ และแนวทางที่ 3 การสนับสนุน ทั้งนี้เพราะการโจรกรรมทางวรรณกรรมมีความซับซ้อนและทวีความรุนแรงโดยใช้วิธีการและมีรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ การป้องกันไม่ให้มีการโจรกรรมทางวรรณกรรมคงไม่สามารถดำเนินการได้โดยใช้มาตรการใดมาตรการหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตั้งแต่มหาวิทยาลัย คณะบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันวิจัย หรือแหล่งทุนต่าง ๆ จำเป็นต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเป็นระบบและครบวงจร Bunyakiat (2011) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Malik et al., (2021) ที่เสนอโมเดลเพื่อต่อสู้กับการลอกเลียนวรรณกรรมในสถานศึกษาในปากีสถานภายใต้ชื่อว่า “AS&P Model” ซึ่งประกอบด้วย A หมายถึง ความตระหนักรู้ (Awareness) S หมายถึง การสนับสนุน (Support) และ P หมายถึง การป้องกัน (Prevention) เช่นเดียวกันกับที่ Carroll (2003) ได้เสนอว่า แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมสำหรับมหาวิทยาลัยคือ การใช้โมเดล 3Ds ซึ่งได้แก่ Detering (การยับยั้ง) Detecting (การตรวจจับ) และ Dealing with it fairly (การจัดการกับปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมอย่างเป็นธรรม)

เมื่อพิจารณาในแต่ละแนวทางพบว่า แนวทางที่ 1 การป้องกัน วิธีปฏิบัติที่ต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกคือ การสร้างความร่วมมือเพื่อต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมในทุกระดับตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงจนถึงอาจารย์ผู้สอน ทั้งนี้เพราะการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาถือเป็นปัญหาที่สำคัญและเป็นการละเมิดมาตรฐานทางวิชาการอย่างร้ายแรง ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีส่วนร่วมเพื่อจัดการกับปัญหานี้ ดังที่ Devlin (2014) ระบุว่า “ต้องระดมความร่วมมือเพื่อรับทราบและต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมในทุกระดับตั้งแต่ระบอบนโยบายผ่านคณะ/วิทยาลัย ภาควิชา ไปจนถึงระดับบุคลากรเป็นรายบุคคล” และสอดคล้องกับที่ Mulenge and Shilongo (2024) ได้ระบุว่า การส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งความซื่อสัตย์ทางวิชาการ ผู้ที่มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ทุกฝ่าย ซึ่งได้แก่ นักศึกษา คณาจารย์ และผู้บริหาร ควรมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบและส่งเสริมหลักการความซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างเข้มแข็ง สถาบันการศึกษาต่าง ๆ สามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่เพียงแต่เพื่อต่อต้านการโจรกรรมทางวรรณกรรมเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงการยึดมั่นในค่านิยมความซื่อสัตย์ คุณธรรม จริยธรรมทางวิชาการของสถาบัน ชำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการและความรู้สึบไป ในส่วนของคณาจารย์ไม่ได้เป็นเพียงนักการศึกษาเท่านั้น แต่ยังต้องมียุทธศาสตร์ที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา (Mentors) และให้คำแนะนำทางวิชาการ ตลอดจนพัฒนาจริยธรรมแก่นักศึกษาอีกด้วย

แนวทางที่ 2 การให้ความตระหนักรู้ ผลการวิจัยพบว่า วิธีปฏิบัติที่ต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก คือ การกำหนดประมวลข้อบังคับว่าด้วยการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นความประพฤติผิดทางวิชาการของ

นักศึกษา และเผยแพร่ให้นักศึกษาทุกระดับทราบอย่างทั่วถึง ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาได้รับรู้ถึงผลร้ายที่ตามมากรณีกระทำผิดจะถูกลงโทษ รวมทั้งถือปฏิบัติว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นความผิดเชิงจริยธรรมที่ผู้กระทำจะปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่ทราบ สอดคล้องกับที่ Malik et al. (2021) ได้เสนอโมเดล AS&P เพื่อต่อสู้กับการเรื่องนี้ว่า “มหาวิทยาลัยควรให้ความตระหนักรู้เกี่ยวกับนโยบายและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม บทลงโทษ ผลกระทบ และระเบียบแผนการอ้างอิง” สอดคล้องกับที่ Abukari (2016) ได้กล่าวว่า การโจรกรรมทางวรรณกรรมเกิดขึ้นเนื่องจากขาดความตระหนักและขาดความรู้ความเข้าใจ ดังนั้นการสร้างความรู้ความตระหนักรู้เพียงพอเกี่ยวกับนโยบายการโจรกรรมทางวรรณกรรมของมหาวิทยาลัยผ่านการปฐมนิเทศ การประชุมเชิงปฏิบัติการ การประชุมสัมมนา และแนวทางอื่น ๆ เป็นขั้นตอนหนึ่งในการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hunsapun (2016) ที่พบว่า สาขาวิชา/คณะ ควรให้ความรู้เรื่องผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการเพื่อป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Katejapoe (2009) ที่พบว่า สถาบันการศึกษาควรกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนต่อความผิดในการคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน

แนวทางที่ 3 การส่งเสริม วิธีปฏิบัติที่ต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก คือ การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับนักศึกษา ซึ่งแนวทางดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาในครั้งนี้ที่พบว่า นักศึกษากระทำการโจรกรรมวรรณกรรมเนื่องจากขาดทักษะด้านภาษาอังกฤษ และขาดทักษะด้านการเขียน/ การวิจัย ดังนั้นการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษา การสอนทักษะการเขียนทางวิชาการ และการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศจึงเป็นกลยุทธ์หรือแนวทางที่มหาวิทยาลัย ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการ ซึ่งสอดคล้องกับผลศึกษาของ Palmer (2021) ที่พบว่า การลดการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามีวิธีหนึ่งคือ การให้การศึกษา และพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Khan (2015) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า นักศึกษาควรได้รับการสอนทักษะการเขียน เช่น การถอดความ การวิเคราะห์ และการสรุปความ สอดคล้องกับ Asmar (2002 cited in Devlin, 2014) ที่พบว่า การให้การสนับสนุนและการใช้กลยุทธ์เชิงรุก อาทิ การจัดบริการพัฒนาด้านภาษาและทักษะทางวิชาการแก่นักศึกษา เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยลดและจัดการกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาได้ เช่นเดียวกับ Chen and Chou (2015) ที่กล่าวว่า นักศึกษาต้องการคำแนะนำเพิ่มเติมและฝึกฝนทักษะการเขียนเชิงวิชาการ เช่น ความรู้ในการอ้างอิงและการถอดความที่เหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยไม่ได้ตั้งใจ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. แนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาที่ได้จากการวิจัยนี้ ประกอบด้วย 3 แนวทาง คือ การป้องกัน การให้ความตระหนักรู้ และการสนับสนุน ดังนั้นการนำไปใช้ในการแก้ปัญหาให้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรให้ความสำคัญและต้องทำควบคู่กันไปในทุกมิติ แนวทางนี้ยังสามารถนำไปใช้กับ อาจารย์ นักวิจัย และบุคลากรอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยได้อีกด้วย

2. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ควรมีการเผยแพร่นโยบาย และหลักปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมให้นักศึกษาทราบอย่างทั่วถึงผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ดังนั้นมหาวิทยาลัยและหน่วยงานสนับสนุนด้านวิชาการอื่น ๆ เช่น ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันวิจัย เป็นต้น สามารถดำเนินการเผยแพร่ทั้งในรูปแบบสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคลโดยอาจารย์ผู้สอน ตลอดจนสื่อออนไลน์ เช่น จัดทำเป็นเอกสารแจกให้กับนักศึกษาทุกคน พิมพ์ไว้ในคู่มือนักศึกษา คู่มือลงทะเบียนเรียน ระบุไว้ในแผนการสอน (Course syllabus) และเผยแพร่ในเว็บไซต์เพื่อให้เข้าถึงได้อย่างสะดวก

3. อาจารย์ผู้สอนควรนำซอฟต์แวร์ตรวจจับการโจรกรรมทางวิชาการมาใช้ตรวจสอบงานต่าง ๆ ที่มอบหมายให้นักศึกษาทำ เช่น รายงานการค้นคว้า แบบฝึกหัด โครงการ ปัญหาพิเศษ ฯลฯ เช่นเดียวกับการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ และมีการแนะนำให้นักศึกษารู้จักวิธีการใช้เครื่องมือตรวจสอบด้วยตนเองก่อนที่จะนำออกเผยแพร่

4. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยสามารถนำแนวทางการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่ได้นี้ไปใช้ในการกำหนดเนื้อหาหรือออกแบบหลักสูตรการจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันมิให้นักศึกษากระทำโจรกรรมทางวรรณกรรม เช่น ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม การรู้สารสนเทศ การเขียนรายงานการวิจัย การเขียนบทความวิจัย/วิชาการ การถอดความ การสรุปความ การพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ การใช้เครื่องมือตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรมด้วยตนเอง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำแนวทางป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาที่ได้นี้ไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริง ซึ่งอาจดำเนินการสร้างเป็นโปรแกรมหรือชุดฝึกอบรมความรู้เรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมเพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจระหว่างกลุ่มที่ได้รับการฝึกอบรมกับกลุ่มนักศึกษาทั่วไปว่าเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

2. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในเขตภาคเหนือ ดังนั้นเพื่อให้ได้แนวทางการป้องกันการโจรกรรมวรรณกรรมที่มีมุมมองอย่างรอบด้าน ควร

ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในมหาวิทยาลัยในภาคอื่น ๆ ซึ่งมีบริบททางวัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่แตกต่างกัน ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากรที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

References

- Abukari, Z. (2016). *Awareness and incidence of plagiarism among students of higher education: A case study of Narh-BitA College*. [Master's thesis, The University of Ghana].
<https://ugspace.ug.edu.gh>
- The Academic Research Guide Association [ARGA]. (2024). *Plagiarism statistics*.
<https://argassociation.org/plagiarism-statistics/>
- Andayani, E. P., Fitriani, S. S., & Fitrisia, D. (2021). The strategies used by post-graduate students to avoid plagiarism in thesis writing. *English Education Journal (EEJ)*, 12(4), 577-597.
<https://doi.org/10.24815/eej.v124.19461>
- Anney, V.N., & Mosha, M.A. (2015). Student's plagiarism in higher learning institutions in the era of improved internet access: Case study of developing countries. *Journal of Education and Practice*, 6, 203-216.
- Awdry, R. & Sarre, R. (2013). An investigation into plagiarism motivations and prevention techniques: Can they be appropriately aligned? *International Journal for Educational Integrity*, 9(2), 35-49.
- Baisri, P. (2014). *Attitude and behavior of plagiarism among Chiang Mai university undergraduate students*. [Master's thesis, Chiang Mai University].
https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=57&RecId=48172&obj_id=463051
- Bretag, T., & Mahmud, S. (2009). A model for determining student plagiarism: Electronic detection and academic judgement. *Journal of University Teaching & Learning Practice*, 6(1).
<https://ro.uow.edu.au/jutlp/vol6/iss1/6>
- Buasonte, R. (2009). *Research and development innovation in education*. Khamsamai Publishing House.
[In Thai]
- Bunyakiat, K. (2011). *Plagiarism*. Chulalongkorn University Press (cuprint). [In Thai]
- Carroll, J. (2003). *A handbook for deterring plagiarism in higher education*. Oxford Centre for Staff and Learning Development.

- Cebrian Robles, V., Raposo Rivas, M., & Samiento Campos, J. A. (2020). Study of the reasons for and measures to avoid plagiarism in young students of education. *Profesorado, Revista De Curriculum Y Formacion Del Profesorado*, 24(1), 50-74. <https://doi.org/10.30827/profesorado.v24i1.8572>
- Chen, Y., & Chou, C. (2015). Are we on the same page? College students' and faculty perception of student plagiarism in Taiwan. *Ethics & Behavior*, 27(1), 53-73. DOI: 10.1080/10508422.2015.1123630
- Devlin, M. (2014). Policy, preparation and prevention: Proactive minimization of student plagiarism. *Journal of Higher Education Policy Management*, 28(1), 45-58.
- Devlin, M., & Gray, K. (2007). In their own words: A qualitative study of the reasons Australian university Students plagiarise. *Higher Education Research and Development*, 26(2), 181-198.
- Hair, J. F., Anderson, R. E., Tatham, R. L., & Black, W. C. (2006). *Multivairate data analysis*. Prentice-Hall
- Hunsapun, N. (2016). *The understanding of and factors for plagiarism of graduate students at Khon Kaen University*. [Master's thesis, Khon Kaen University].
https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=92&RecId=50068&obj_id=613410&showmenu=no
- Ison, D.C. (2014). Does the online environment promote plagiarism? A comparative study of dissertation from Brick-and-Mortar versus online institutions. *MERLOT Journal of Online Learning and Teaching*, 10(2), 272-282. https://jolt.merlot.org/vol10no2/ison_0614.pdf
- Katejapoe, P. (2009). *Perception on plagiaristic behavior of graduate students, faculty of education, Chiang Mai University*. [Master's thesis, Chiang Mai University].
https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=57&RecId=40105&obj_id=389984&showmenu=no
- Khan, I. A. (2016). Ethical considerations in an educational research: A critical analysis. *British Journal of Education, Society & Behavioural Science*, 13(2), 1-8. DOI: 10.9734/BJESBS/2016/21821
- Khon Kaen University. (2023). *Khon Kaen University Announcement: Guideline and criteria for considering academic punishment for graduate students who commit academic dishonesty, No.513/2023*.
https://app.gs.kku.ac.th/gs/regulation_notice/show/4/2567/513
- Mahmound, M. A., Mahfoud, Z. R., Ming-Jung Ho and Shatzer, J. (2020). Faculty perceptions of student plagiarism and interventions to tackle it: A multiphase mixed-methods study in Qatar. *BMC Medical Education*, 7. <https://doi.org/10.1186/s12909-020-02205-2>
- Malik, M.A., Mahroof, A., & Ashraf, M.A. (2021). Online university students' perceptions on the awareness

- of, reasons for, and solutions to plagiarism in higher education: The development of the AS&P model to combat plagiarism. *Applied Sciences*, 11(12055). <https://doi.org/10.3390/app112412055>
- Mulenga, R. & Shilonga, H. (2024). Academic integrity in higher education: Understanding and addressing plagiarism. *Acta Pedagogica Asiana*, 3(1), 30-43. <https://doi.org/10.53623/apga.v3i1.337>
- Onyemelukwe, I. M. (2020). Plagiarism or academic theft: Typology, indicators and the way out. *International journal of Applied and Natural Sciences (IJANS)*, 8(20), 9-26. <https://www.researchgate.net/publication/341050084>
- Palmer, A. (2021). Investigating staff views on plagiarism in tranantional higher education. *Journal of Applied Learning & Teaching*, 4(2), 13-27. <http://journals.sfu.ca/index.php/jalt/index>.
- Park, C. (2003). In other (people's) words: plagiarism by university students-literature and lessons. *Assessment & Evaluation in Higher Education*, 28(5), 471-488. DOI: 10.1080/0260293032000120352
- Rochana-Aree, M. (2016). Academic fraud: Criminalization of academic ghost-writer in higher education. [Master's thesis, Thammasat University]. <https://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?>
- Selemani, A., Chawinga, W. D. & Dube, G. (2018). Why do post-graduate students commit plagiarism? An empirical study. *International Journal for Educational Integrity*, 14(7), 1-15. <https://doi.org/10.1007/s40979-018-0029-6>
- Srinakharinwirot University. (2011). *Srinakharinwirot University regulations for graduate students 2011*. https://app.gs.kku.ac.th/gs/regulation_notice/show/4/2567/513 [In Thai]
- Srisa-ard, B. (2010). Introduction to research (8th ed.). Suweeriyasarn company. [In Thai]
- Srisati, N. (2005). *Knowledge, attitude and behavior concerning cyber-plagiarism for academic purposes of graduate students in the Bangkok metropolitan administration area (BMA)*. [Master's thesis, Chulalongkorn University]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=90&RecId=27107&obj_id=57924
- Srisongkram, W. (2011). *Development of plagiarism understanding of undergraduate students based on survey research and documentary analysis results*. [Doctoral dissertation, Chulalongkorn University]. <https://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php>. [In Thai]
- ThaiPublica. (2012, 22 June). For the first time in history, Chulalongkorn University Council withdraws

- Ph.D. degree from “Supachai Lorhakarn” does not have retroactive effects. “Bowsak” explains that in the past he may have used it honestly. <https://thaipublica.org/2012/06/plagiarism-5/>
- Torres-Diaz, J. C., Duart, J. & Hinojosa-Becerra, M. (2018). Plagiarism, internet and academic success at the university. *Journal of New Approaches in Educational Research*, 7(2), 98-104.
doi:10.7821/nare.2018.7.324.
- Trirattanapha, D. (2021). Perceptions and occurrence of plagiarism: A case study of students at a university in the eastern region of Thailand. [Master’s thesis, Burapha University].
<https://ir.buu.ac.th/dspace/bitstream/1513/348/1/60920276.pdf>
- Wasay, M. and Siddiqui, A. (2015). Plagiarism penalties. *Pakistan Journal of Neurological Sciences (PJNS)*, 10(4), 37-39. <http://ecommons.aku.edu/pjns/vol10/iss4/10>
- Yamwong, N. (2014). Perception and attitude toward plagiarism and graduate students of Srinakharinwirot University. [Master’s thesis, Srinakharinwirot University]. [In Thai]